

Писъцитѣ на децата, крѣсъцитѣ на женитѣ, пукота на иконостаса и дъсчения таванъ, всичко това се сливаше въ адски хаосъ и заедно съ черния димъ стремително отлиташе къмъ небето...

До обѣдъ отъ манастиря не остана камъкъ върху камъкъ. Юруцитѣ бѣха се явили ненадейно и бѣха изклали всички мъже на двора. Наоколо жива душа не се мѣркаше. Конетѣ на кръвожаднитѣ юруци ровѣха земята и нетърпеливо цвилѣха. Следъ като палачитѣ се увѣриха, че всички християни сж погубени, качиха се на конетѣ си, препуснаха изъ гората и изчезнаха изъ гжститѣ гори на Родопа.

По една стръмна пжтечка бавно връвѣха стара жена и едно момче на около четиринадесетъ години. Тѣ идѣха отъ много далече, отъ Райково, и бѣха закѣснѣли отъ манастирската служба. Съ мъжа изкачиха върха. Лѣхна ги мирисъ на изгорѣло месо. Бабата изтрѣпна, но нищо не каза на внучето си. Отбиха се по странична пжтека и внимателно оглеждаха околността. Когато излѣзоха на поляната, видѣха, че манастирътъ вече не сжществуваше и, че побѣснѣли юруци диво препускаха изъ пжтя. Тъкмо се готвѣше да каже на внучето си, да не се показва на открито, ето че юруцитѣ ги забележиха и нѣколко души веднага препуснаха къмъ тѣхъ. Старата жена извика:

— Стоянчо, бѣгай по стръмнината, че турцитѣ ще тѣ заколятъ!..

Стоянчо не чу думитѣ на баба си, но щомъ забеляза изкривеното лице на юрука, удари на бѣгъ презъ гората, като гледаше да тича по равнитѣ мѣста. Чу задъ себе си конски тропотъ. Много се изплаши и, за да се спаси, съ все сила се насочи къмъ близката пропастъ. Безъ да мисли за живота си, той се